

O Kerýskovi

Pohádky o dubovém panáčkovi

Petra Hátlová

Ilustrovala Veronika Balcarová

FRAGMENT

O Kerýskovi

Pohádka o dubovém panáčkovi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Petra Hátlová
O Kerýskovi – Pohádka o dubovém panáčkovi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

O Kerýskovi

Pohádky o dubovém panáčkovi

Petra Hátlová

ilustrovala Veronika Balcarová

FRAGMENT

Text © Petra Hátlová, 2022
Illustrations © Veronika Balcarová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6052-1 (1. vydání, 2022)
ISBN e-knihy 9788025360729 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 9788025360736 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 9788025360743 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Jak Kerýsek přišel do hájovny

Léto bylo pryč a do Kerského lesa se pomalu a nesměle vkrádal podzim. Sluníčko, i když se ještě snažilo ze všech sil, bylo stále níž a první listy z košatých korun starých dubů se pomalu snášely k zemi. Pod jedním z nich odpočívala srnka Amálka. Dívala se, jak příroda mění barvu ze zelené do červené, a užívala si posledních slunečních paprsků. Když tu ji zničehonic ťuklo něco do nosu. Něco, co se skutálelo z výše koruny dubu dolů. Podívala se a co nevidí! Přímo před jejíma očima stojí panáček. Má zelenou čepičku naraženou do čela a pod ní se smějí dvě veselá očka.

„Kdo jsi a kde ses tu vzal?“ zeptala se udiveně Amálka.

„Kerýsek – jméno mé,“ představil se dubový panáček. Smekl čepičku a pokračoval: „Vyrosl jsem v koruně tohohle stromu.“

Svoje představení doplnil dlouhým pohledem vzhůru, do míst, odkud spadl.

Amálka se nejprve podívala tam, kam ukazoval očima panáček, a pak ke Kerýskovi natáhla hlavu.

„Já jsem Amálka,“ usmála se.

Kerýsek stále očima přeměřoval výšku, ze které spadl na zem, a kdo ví, co mu při tom přeměřování běželo hlavou. Amálka se postavila a zastříhala ušima. Pak zpozorněla a otočila hlavu.

„Slyšíš to?“ zeptala se Kerýska.

Kerýsek se zaposlouchal a taky něco zaslechl – jako by se odněkud přibližovalo dupání a funění. Funění bylo blíž a blíž a najednou se v houští objevila velká chlupatá hlava. Tmavé oči se na chvíli upřely na Amálku a pak sklouzly na zem a pátravě hledaly místo, kde by se dalo rýt a hrabat a rypákem vytrhávat ze země kořínky a vyhrabávat žaludy.

„Prase,“ zašeptal Kerýsek. „A sežere mě.“

„Ale nesežere, to je Róza. To je hodné prase,“ odpověděla Amálka.

„Sežere. Divočáci mají rádi žaludy a podívej se, jak vypadám já.“ Kerýsek se strachy rozklepal.

Amálka se podívala na Kerýska a musela uznat, že má pravdu. Dubový panáček se od žaludů moc nelišil.

„Sedni si na mě a já tě odtud odnesu,“ zašeptala Amálka a sklonila hlavu k zemi. Kerýsek mrštně vyskočil srnce na záda, pevně se chytil její

srsti a ona třemi velkými skoky přeskočila cestu a pak klidně kráčela dál vysokou trávou do lesa, pryč od Rózy. Šla pomalu a klidně, mýjela velké duby i malé školky s borovicemi, až došla na rozcestí, na kterém stály dva velké úly. Byly vyřezané ze starých mohutných dubových kmenů. Jeden měl podobu statného medvěda držícího

na bříše plástve medu a druhý měl podobu včelaře, jemuž na ruce sedí včelí královna. Amálka prošla kolem nich a zamířila k domu. Prošla brankou a proti ní vyrazilo pět velkých psů, tři byli tmaví, skoro černí, a dva byli hnědí. A všichni se sobě navzájem nápadně podobali. Velké hlavy se obrovskou rychlostí přibližovaly k Amálce a Kerýskovi, tlamy měly otevřené od ucha k uchu, hrozivě štěkaly a mířily přímo k nim.

„Utéeéč, jinak je po nás!“ křičel Kerýsek, co mu hlas dovolil. Ale Amálka se zastavila a klidně nechala psy doběhnout až k sobě.

„Musíme rychle pryč!“ volal Kerýsek, celý se třásl strachy a choulil se srnce v srsti.

„Ale kdepak. Přišli nás přivítat,“ kývla hlavou Amálka.

To je mi pěkné vítání, pomyslí si Kerýsek. To by si dnes jeden mohl vybrat – zda ho dřív sežere prase, nebo potom psi.

„Tady bydlím a ti psi jsou našeho pana hajného,“ vysvětlila Amálka.

Psi už byli u Amálky a vesele vrtěli ocasy, skákali jí k hlavě a dva největší jí začali olizovat kopýtko.

Přestali štěkat a Kerýskovi se najednou zdálo, jako by se jim ve tváři vykouzíl široký vlídný úsměv, který ho úplně očaroval.